ŚNIEG

il. Marcelina Jarnuszkiewicz

ŚNIEG – słowo w różnych wersjach fonetycznych występujące we wszystkich językach słowiańskich – należy do najstarszej warstwy leksykalnej polszczyzny. Prasłowiański *sněgъ był pokrewny z gockim snaiws czy staropruskim snaygis – i we wszystkich językach oznaczał zawsze ‘śnieg’. W starannej polszczyźnie ŚNIEG ma dopełniacz o postaci ŚNIEGU (dosypało śniegu), w gwarach przeważnie występuje postać śniega („dosypało śniega” – usłyszymy na Podhalu i nie tylko tam). ŚNIEG od zawsze był „wzorcem bieli” – mówimy przecież: BIAŁY jak ŚNIEG, czyli ŚNIEŻNOBIAŁY. Warto zapamiętać, że przymiotniki określające barwy i utworzone od wyrażeń porównawczych (a więc również przenoszące ich znaczenie) piszemy jako pojedyncze wyrazy, np. BIAŁY jak ŚNIEG > ŚNIEŻNOBIAŁY, czarny jak kruk > kruczoczarny, szary jak popiół > popielatoszary, czerwony jak krew > krwistoczerwony, zielony jak trawa > trawiastozielony, żółty jak cytryna > cytrynowożółty